

Arrest

nr. 209 821 van 24 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MANQUOI
Koningsarendlaan 7
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat E. MANQUOI en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juni 2015 ondertekenden verzoeker en mevrouw E.S., van Belgische nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning die op 27 juli 2015 werd geregistreerd.

Op 14 augustus 2015 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger als gezinshereniger met mevrouw E.S., waarna hij op 1 maart 2016 een F-kaart ontving.

Op 4 oktober 2016 verbrak mevrouw E. S. de wettelijke samenwoning, wat op 10 oktober 2016 werd geregistreerd in het bevolkingsregister.

Op 23 februari 2017 vroeg de gemachtigde aan verzoeker om alle nuttige documenten over te maken voor een socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), waarna verzoeker een aantal documenten overmaakte.

Op 29 mei 2017 stelde de gemachtigde een einde aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) en nam hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), dat op 25 oktober 2017 bij arrest nr. 194 170 werd verworpen. Het cassatieberoep dat verzoeker bij de Raad van State instelde tegen dit arrest werd op 20 december 2017 bij beschikking nr. 12.663 niet-toelaatbaar verklaard.

Op 14 februari 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 15 mei 2018 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.02.2018 werd ingediend door:

S. M.
nationaliteit: Marokko
geboren te (...)1968
(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op zijn tewerkstelling als buitengewone omstandigheid, met name op het feit dat hij zijn werk zou verliezen zelfs bij een tijdelijke terugkeer. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokken was in het bezit van een F-kaart, dit door een wettelijke samenwoning met mevrouw S., deze samenwoning werd stopgezet, op 31.05.2017 werd er een einde gesteld aan zijn verblijf. Betrokkene werd later ook nog in het bezit gesteld van een bijlage 35 in het kader van zijn beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vermits de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgesloten op 25.10.2017 verviel toen eveneens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Het gegeven dat betrokkene slachtoffer was van interfamiliaal geweld, hij legt een Proces-Verbaal voor dd. 24.02.2017 (PV nr. AN.53.LB.022305/2017 - GF d.d. 20/02/2017) + doktersattest dd. 25.10.2016 'attest slagen en verwondingen' bij dokter A. A. + attest spoedgevallen dd. 26.10.2016 waar betrokkene onderzocht werd. Betrokkene verklaart het slachtoffer te zijn van huishoudelijk geweld door zijn ex-partner. Echter, nergens uit het dossier blijkt dat mevrouw deze verwondingen heeft toegebracht. Betrokkene verklaart dit wel maar nergens werd bewezen dat dit effectief zo is. In het PV dd. 20.02.2017 verklaart betrokkene zelfs goed overeen te komen met mevrouw S.

Uit het dossier blijkt Mevrouw S. verklaart angst te hebben voor betrokkene, het voor hem enkel om een verblijf zou gaan. Later werd door mevrouw S. verklaard dat mijnheer M.S. geen schuld treft, doch aan deze verklaring kan geen geloof geschonken worden. Aangezien uit het geheel van deze stukken niet aangetoond is dat er effectief sprake is van familiaal geweld, kunnen we stellen dat dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid."

Op 15 mei 2018 nam de gemachtigde ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Verwerende partij meent immers dat de regularisatieaanvraag van verzoeker daterende 16/02/2018, op basis van Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker zijn aanvraag onontvankelijk te verklaren foutief is, in strijd met Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat deze bestreden beslissing zodoende onaanvaardbaar is voor verzoeker en vernietigd dient te worden omwille van een gebrekkig onderzoek, schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en schending van het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de Wet van 29/07/1991 door met de hoger vermelde elementen en in het bijzonder de duurzame lokale verankering en de effectieve tewerkstelling in hoofde van verzoeker geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarmee derhalve de motiveringsplicht wordt geschonden.

De motiveringsplicht gebiedt immers dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven bij gevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De motiveringsplicht creëert plichten in hoofde voor het bestuur op het onthologische vlak van de besluitvorming. De motivering moet derhalve afdoende zijn. Het begrip afdoende houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motivering moet dus pertinent zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RVS 09/09/2015, nr. 232 140).

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker voor zijn aanvraag rechtstreeks ingediend in België bij de gemeente geenszins het bewijs levert van de buitengewone omstandigheden en dit aangezien zijn tewerkstelling in die zin niet kan worden aanvaard gelet op het feit hij hiervoor geen vergunning heeft. Door evenwel het niet aanvaarden van de effectieve tewerkstelling in hoofde van verzoeker en dit met argument dat verzoeker niet beschikt over de nodige vergunningen hiertoe, evenwel een bijkomende voorwaarde wordt toegevoegd aan Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een aanvraag op grond van vernoemd Artikel 9bis betreft per definitie immers vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven en derhalve geenszins over een arbeidsvergunning beschikken. Verzoeker meent derhalve dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom in concreto en dus in het voorliggende individuele geval, zijn integratie en duurzame lokale verankering, en de effectieve tewerkstelling niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Uit de bewoordingen van Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel niet dat situaties die het gevolg

zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat verweerder bij het ontvankelijkheidsonderzoek geenszins mag voorbijgaan aan concreet bestaande situaties louter en alleen omdat zij het gevolg zijn van het eigen handelen van de vreemdeling. Verweerder kan derhalve geenszins de tewerkstelling in hoofde van verzoeker buiten beschouwing laten enkel en alleen omwille van de motivering dat hij hiertoe niet over de nodige arbeidsvergunningen zou beschikken. In casu dienen derhalve de elementen van integratie wel degelijk onderzocht te worden en kunnen deze wel degelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat verzoeker al 10 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft, en dit sinds 2015 bij legaal verblijf. Dat verzoeker al het mogelijke heeft gedaan om zich te integreren in de Belgische samenleving en hij de Nederlandse taal perfect machtig is. Dat verzoeker bij arbeidsovereenkomst van 27/09/2017 een overeenkomst heeft afgesloten voor onbepaalde duur en tot op heden nog steeds is tewerkgesteld. Dat verzoeker eveneens een huurovereenkomst heeft en alle vaste kosten maandelijks stipt door hem worden betaald.

Er kan derhalve niet worden ingezien waarom dit langdurig verblijf en lokale verankering en diens effectieve tewerkstelling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die desgevallend kunnen leiden tot regularisatie. Louter en alleen motiveren dat de tewerkstelling op zich niet kan worden aanvaard gelet op het feit de vergunning hiervoor ontbreekt is niet voldoende. Verzoeker wenst hierbij nog op te merken dat hij zelf niet gekozen heeft voor diens illegaal verblijf in België maar hij zelf het slachtoffer is geweest van interfamiliaal geweld en de psychische problematiek van diens gewezen partner en dit toch wel degelijk blijkt uit de nodige medische attesten.

In casu is er uiteraard een verregaande integratie hetgeen eveneens bevestigd werd door het feit diens sociaal leven en tewerkstelling zich in België situeert.

Deze elementen leiden er uiteraard toe dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk wordt om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen en dit daar hij in die optiek de tewerkstelling zal verliezen en de huurgelden niet meer zal kunnen voldoen. Hierdoor komt betrokken onmiskenbaar in een schuldenspiraal terecht.

Door het niet aanvaarden van de tewerkstelling dewelke werd aangevat tijdens het legaal verblijf maar werd bestendigd gedurende het illegaal verblijf, voegt verweerder een voorwaarde toe aan Artikel 9bis.

Gelezen het voorgaande, kan a contrario besloten worden dat het effectief hebben van een arbeidsovereenkomst (afgesloten tijdens legaal verblijf), in het voordeel van betrokkene kan weerhouden worden met het oog op het aantonen van buitengewone omstandigheden. Verzoeker is immers effectief tewerkgesteld en kan zijn werk niet voor lange tijd opgeven om terug te keren naar zijn land van herkomst en dit voor de duur van de visumaanvraag. Dat rekening houdende met een minimale duurtijd van 6 tot 9 maanden en het feit verzoeker momenteel alleenstaande is en derhalve enkel en alleen hij instaat voor de betaling van alle vaste kosten, zal diens afwezigheid leiden verlies van woonst en werk.”

Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is en in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd en een onredelijke beslissing heeft genomen door geen rekening te houden met zijn duurzame lokale verankering en zijn tewerkstelling. Door deze tewerkstelling niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid heeft de gemachtigde, volgens verzoeker, een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Volgens de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term "afdoende" houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

De Raad beoordeelt de schending van deze beginselen en het afdoende karakter van de motivering in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat verzoeker eveneens geschonden acht.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft verzoeker als buitengewone omstandigheden aangehaald dat hij in België tewerkgesteld is met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en hier een woning huurt, die hij beide zou verliezen door de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Daarnaast heeft hij aangehaald dat hij slachtoffer is van intrafamiliaal geweld en dat zijn leven in België georganiseerd is.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is aangezien de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Betreffende verzoekers tewerkstelling licht de gemachtigde toe dat de mogelijkheid dat verzoeker zijn werk zou verliezen bij een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst geen buitengewone omstandigheid vormt, nu verzoekers toestemming om in België betaalde arbeid te verrichten is vervallen doordat een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht als familielid van mevrouw E.S. en zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen.

Verzoeker meent dat de gemachtigde een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door zijn tewerkstelling niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid omdat hij niet over de nodige vergunningen hiertoe beschikt, en dit terwijl een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet per definitie vreemdelingen betreft die illegaal in het Rijk verblijven en dus niet over een arbeidsvergunning beschikken.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zelf zijn tewerkstelling als een element van integratie beschouwt en wijst bijgevolg op de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat elementen van integratie in principe geen buitengewone omstandigheden zijn, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Bovendien kan de Raad de gemachtigde volgen waar deze er in de bestreden beslissing op wijst dat verzoeker slechts officiële toestemming had om in België betaalde arbeid te verrichten op grond van zijn verblijfsrecht, ontleend aan de wettelijke samenwoning met mevrouw E.S. Nu dit verblijfsrecht ondertussen definitief werd beëindigd, wat verzoeker niet betwist, is meteen ook de grond voor zijn toestemming voor tewerkstelling verdwenen. Door hierop te wijzen voegt de gemachtigde in geen geval een voorwaarde toe aan de wet als zou deze vereisen dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een arbeidsvergunning zou beschikken, zoals verzoeker beweert, maar wijst hij er slechts op dat verzoeker

in elk geval niet meer de toestemming heeft om zijn tewerkstelling uit te oefenen, zodat het mogelijke verlies van deze tewerkstelling en bijgevolg de mogelijkheid om de huur te betalen door de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland in te dienen niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Het feit dat verzoeker zijn arbeidsovereenkomst tijdens legaal verblijf is afgesloten, doet geen afbreuk aan het feit dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds geruime tijd niet meer aan de voorwaarden voldeed om te mogen werken.

Verzoeker haalt in het verzoekschrift nog het intrafamiliaal geweld aan dat hij beweert te hebben ondergaan en stelt dat dit blijkt uit “de nodige medische attesten” waardoor hij niet gekozen heeft voor zijn illegaal verblijf. De Raad wijst er echter op dat verzoeker door deze loutere bewering, slechts gestaafd door de verklaring van E.S. dat verzoeker geen schuld treft die ook al bij de verblijfsaanvraag werd gevoegd, in geen geval de uitgebreide motivering hierover in de bestreden beslissing weerlegt waarin de gemachtigde heeft vastgesteld dat niet op geloofwaardige wijze werd aangetoond dat er effectief sprake was van familiaal geweld uitgaande van diens ex-partner zodat dit element niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanzien. Ten overvloede stelde de Raad overigens reeds bij arrest nr. 194 170 van 25 oktober 2017 daaromtrent *“In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat niet blijkt dat verzoeker op enig ogenblik klacht heeft ingediend wegens partnergeweld. Het enkele feit dat verzoeker in dit kader van het politieverlag verklaarde dat ook hij werd gekrabbd en gestampt door zijn (ex-)partner houdt niet in dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen sprake is van partnergeweld ten aanzien van verzoeker. Uit het politieverlag blijkt dat het niet verzoeker, maar wel zijn (ex-)partner was die klacht neerlegde tegen hem en dat zij verwondingen, onder meer aan het aangezicht, vertoonde. Uit de voorgelegde medische attesten van 25 oktober 2016 blijkt dat verzoeker zich inderdaad heeft laten verzorgen wegens krabletsels, doch bij gebreke aan bijkomende ondersteunende bewijzen, zoals een klacht door verzoeker, het feit dat niet blijkt dat het zijn (ex-)partner is die deze verwondingen heeft toegebracht en dat verzoeker n.a.v. een proces-verbaal van 20 februari 2017 verklaarde zelfs goed overeen te komen met zijn partner, oordeelde de verwerende partij dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich bevindt in een bijzonder schrijnende situatie omwille van partnergeweld, zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, 4°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker spreekt deze bevindingen weliswaar tegen, doch toont niet aan met welke elementen werd nagelaten rekening te houden of dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.”* Het cassatieberoep werd door de Raad van State ontoelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 12.663 van 20 december 2017.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt al 10 jaar in België te verblijven en de Nederlandse taal perfect te beheersen, wijst de Raad erop dat verzoeker deze elementen, die overigens wederom veeleer de gegrondheidsfase van de aanvraag betreffen, niet in zijn verblijfsaanvraag heeft uiteengezet, zodat de gemachtigde nu niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. De gemachtigde heeft dan ook in casu geen motief ontwikkeld op grond van “het eigen handelen van de vreemdeling”.

Gelet op het voorgaande heeft verzoeker niet aangetoond dat de gemachtigde de bestreden beslissing onzorgvuldig heeft voorbereid, niet afdoende heeft gemotiveerd, of op onredelijke wijze heeft genomen. Evenmin heeft de gemachtigde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet miskend, of een voorwaarde toegevoegd aan deze bepaling.

Op geen enkele wijze licht verzoeker toe waarom hij in de onmogelijkheid was de rechtsgevolgen van zijn handelingen op voorhand in te schatten of waarom hij niet kon vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker licht dus niet toe op welke wijze de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES